

SOMNIS

A la nit, les penes ixen al carrer ballant al compàs dels crits del cors trencats que, desolats se senten caminar amb pes. La lluna lamenta afligida que de cop i volta, el seu gran amor, el sol, s'havia esfumat entre les muntanyes.

Un dia més, Avril, protagonista d'aquest relat, una jove a les portes de complir divuit primaveres, eixia com cada nit de la biblioteca municipal, uns dels pocs llocs on trobava la calma.

Ja en el carrer, es converteix en una figura menuda que camina amb pressa per arribar a sa casa, deixant escapar una llàgrima negra com el carbó que cau fins a xocar amb el dur sòl desfent-se i convertint-se en res.

El so dels tacons contra l'asfalt cada vegada és més lent fins que deixa d'escoltar-se, donant pas a unes claus colpejant-se les unes a les altres, mentre Avril tracta de trobar la que li obrirà la porta que l'allunyarà del fred del carrer.

Es neteja les restes de llàgrimes i obri la portà amb seguretat. Sa mare és l'única que es troba desperta, com sempre a la cuina rentant els plats del sopar, quan alça el cap i la veu simplement camina fins ella i l'abraça. En aquest moment Avril baixa les defenses i es deixa consolar per la dona que la va portar al món.

L'endemà Avril baixa les escales cap al saló. Mira al voltant i veu que el seu pare no es troba i es tranquil·litza. La mare l'esperava amb un café i pa torrat amb melmelada, era un desdijuni simple, però era tot el que Avril desitjava.

-Bon dia.- Li digué sa mare amb el somriure que tant li caracteritzava.

-Bon dia Mare.- Contestà Avril deixant-li un bes a la galta.

Desdijunaren juntes mentre parlaven de qualsevol cosa, fins que es va fer l'hora en què Avril havia d'anar cap a l'institut.

-Bona sort i no et despistes! Saps que si vols aconseguir la beca per entrar a la universitat, has de treure les millors notes.

-Ho sé mama, he estudiat molt, no et preocupes.- I amb això, Avril va eixir per la porta agafant la seua bicicleta per arribar a l'institut.

En eixir de l'institut, de camí a casa, Avril va parar a la biblioteca per tornar

uns llibres i agafar uns altres nous, en arribar a sa casa va deixar la bicicleta al jardí. Ja dins, anà cap al saló per buscar a sa mare, quan va arribar no sols va trobar a ella, també estava el seu pare acompanyat per un noi de la seua edat més o menys.

-Avril filla.- Exclama alegrement el seu pare.- Et presente a Àlex, Àlex aquesta és la meua filla Avril.

En escoltar el nom Avril l'únic que va voler va ser eixir corrent fins a estar tant lluny com per no poder tornar mai.

-Avril, ell és el teu promés.- Va continuar el pare.- La boda serà en dos mesos.

-Però pare...

-Vos deixem a soles perquè és conegueu un poc.-

Ella mirà a sa mare buscant un poc d'ajuda, però ella simplement li va mirar amb pena, i abaixà el cap per a seguir al seu marit.

Avril havia crescut dins del marc d'una família patriarcal, sobre la base de la suposada superioritat de l'home sobre la dona. És per això que sabia que les intencions del pare anirien a missa.

Avril, era una noia força atractiva, de cara esblanqueïda i pigada, els seus ulls eren blau cel, tenia els llavis prims i rosats, i el monyo castany i arrissat, era molt treballadora i en unes ganes immenses de poder ser feliç i gaudir de la vida. Era molt educada i tenia somnis com tots tenim, somnis que en aquest punt, estava quasi segura que no es complirien.

Sabia que aquesta aliança obeïa a una estratègia de supervivència econòmica, però ella no estava disposada a cedir ni un mil·límetre més, era un atemptat gravíssim als seus drets, pensava que tenia una idea ajustada al que el seu pare podria arribar a fer, però aquesta vegada s'havia passat mil pobles. Ella ara no volia passar-se la vida tancada a una casa. Molt lluny quedava la idea de casar-se i tindrà fills..... volia viatjar, conèixer diferents cultures, conèixer gent, conèixer el món, volia estudiar per poder treballar en allò que més li agradara.

Però ací estava ella, compromesa amb una persona que ni tan sols coneixia. Volia lluitar per eixir d'eixe pou en el qual cada vegada s'enfonsava més però, sentia que tenia unes cadenes que no la deixaven escapar, però ja sabeu que si passes molt de temps baix l'aigua t'acabes quedant sense aire.

I és que, ens podem fer càrrec del que suposa l'angoixa i patiment d'una

adolescent obligada a casar-se

Havien passat dues setmanes i en quatre dies complia divuit anys, estava en la seua habitació amb una carta en les mans. Li havia arribat, la carta en la qual posava si aconseguiria una beca per a la universitat o no, no entenia per què estava nerviosa si sabia que de totes maneres no aniria. Després de tres minuts més contemplant-la, començà a obrir-la amb cura de no trencar-la, va llegir detingudament cada paraula i finalment quan va acabar la guardà dins d'un calaix.

Tres hores després d'estar donant voltes per tota l'habitació es va decidir, va baixar les escales, i es va plantar davant de son pare, que estava assegut mentre es prenia un café i llegia el periòdic, sa mare va anar darrere ella, en veure les seues intencions.

-Avril...

-No et preocupes mare.

-Què vols?.- Li pregunta el seu Pare.

-Dir-te que no em case.- El seu pare deixà el café i el periòdic a la taula i s'alçà, posant-se a l'altura d'Avril.

-No digues beneiteries. Per descomptat que et casaràs.

-No, no em casaré, he aconseguït una beca per a poder entrar a la universitat i és allò que vull fer.- El seu pare Miquel alçà la mà i l'estampà contra la cara d'Avril, mentre que sa mare va anar corrent per ella.

-Ets una inútil, no vas a estudiar, et vas a casar i a formar una família, la família d'Àlex és rica i tenen bona fama, i no es parla més.- Va sentenciar Miquel

Va eixir de l'estança d'una revolada i es dirigí cap a la seua cambra. Li coïen el ulls, tenia el cor en milions de trossets i en tancar la porta es va posar com una fúria, necessitava soltar tota la ràbia continguda durant tant de temps, tot el que estava al seu abast el tirava a terra. Va anar cap a l'espill que penjava al costat de l'armari i es va mirar, tenia els ulls plens de llàgrimes, recordà les nits que va passar plorant de menuda mentre escoltava com el seu pare bramava a sa mare, i li dóna una punyalada a l'espill, recordava com sa mare sempre acabava plorant per culpa del seu pare i li dóna una altra punyalada, els cristalls queien per tot arreu. De sobte s'obrí la porta, era sa mare, mirava

horroritzada l'escenari , després va mirar a Avril, i només va poder anar cap ella i abraçar-la com havia fet setmanes abans quan el seu pare li havia dit que s'havia de casar, i com havia fet dies més tard quan el seu pare li presenta a Àlex.

Avril havia arribat al fons del tot, i li quedava poc aire. Li havien fet mal força vegades.

Sa mare l'Anna, era una dona força atractiva malgrat que el temps i el patiment havien deixat petjada en el seu rostre, però encara conservava els llavis molsuts i vermells com una rosella i els seus cabells una mica llargs i arrissats li donaven un aspecte juvenil.

-Anem-nos.- Li digué sa mare.

-Què?.- Contestà Avril

-Anem-nos-en d'ací, ja hem aguantat prou.

-Mare no et puc fer això, tu tens tota tu vida ací.

-La meua vida ets tu. Anem-nos lluny d'ací on pugues anar a una universitat i estudiar el que vulgues. A qualsevol part on pugues gaudir de la teua llibertat Anna agafà tots els diners que tenia estalviats, i així un 13 de Juliol, Avril i Anna, eixiren a conèixer el món, viatjaren per totes les ciutats que van poder, demostraren que eren unes lluitadores, demostraren que les dones són fortes i independents i que cap dona hauria de suportar el que elles, i milions de dones més, suporten.

Un 24 de febrer, Anna amb 97 anys va morir, havent viatjat a Itàlia, Grècia, França, Amsterdam i finalment acabant a València, on va passar els seus últims dies.

Avril no es va separar de sa mare mai, va estudiar psicologia a França.

Actualment viu a València i és molt feliç ajudant a la gent tot el que pot.

